

ALBA SABATÉ

GALETES DE MEL I GINGEBRE

Columna

ALBA SABATÉ
GALETES
DE MEL
I GINGEBRE

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2021
© ALBA SABATÉ, 2021
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2665-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 18.430-2020
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Taula

25 de setembre	11
Retrats	21
La Verònica	31
El dilluns a l'hora del pati	43
Neu	53
Plastilina de colors	65
El diari	79
Lluna plena	91
El somni	101
L'estiu	111
Tatuatges	117
De Montgat a Badalona	125
Galetes de mel i de gingebre	135
Dos cafès amb llet	145
El Tramvia Blau	155
Papallones blaves	163

La tornada	175
El meu pare	183
Bruna	189
L'entrevista amb la Verònica	197
Amor	205
Baudelaire	215
La projecció	225
Dolor	233
A la Barceloneta	241
El Port de la Selva	251
Dies d'estiu	261
El comiat	269
Ditades de nens	277
Ninots dibuixats	283
Contrapunt	291

25 de setembre

De seguida ens vam entendre.

Ell era un noi a qui li agradava vestir-se de noia d'amagat i jo encara no sabia ben bé qui era jo.

Et canvies molt sovint el color dels cabells, oi?

Això m'ho va dir ara fa cinc anys a la barra del Bracafé de la Via Augusta, a prop de l'institut on estudiàvem aleshores. Tots dos fèiem campana. Ell anava a segon de batxillerat científic i jo a l'humanístic. Ell es prenia una canya i jo una clara. Ell volia ser metge per curar la gent que de vegades perdia el cap una mica més del compte i jo mestra de nens petits per fer la mateixa feina que la mare que se m'havia suïcidat quan tenia cinc anys.

M'hi aturo un moment.

Només cinc anys.

Continuo.

Ell treia excel·lents. Jo anava fent.

Ell sabia mitja vida meva i jo no en sabia res, d'ell. Tampoc el que ell sabia de mi.

Ell havia arribat nou a l'institut per fer-hi el batxillerat. Jo hi havia fet tota la secundària.

Fins aleshores només ens havíem saludat algun cop pel passadís.

Cinc vegades, potser?

Cinc.

El número cinc és un número redundant a la meva vida.

És un número que no se m'acaba mai.

Cinc més cinc fan deu. Un número parell.

I sí. Als deu anys em va venir la regla. Massa aviat? Potser sí. Quan li vaig dir al meu pare abans de dinar que tenia el rus de les calcetes tacat d'una mena de líquid fosc que em semblava que era com una mena de sang bruta, va baixar corrents a l'Schlecker de sota casa i va tornar

amb un arsenal de tàmpaxs i de compreses de totes mides i de totes les marques possibles.

Mentre dinàvem, sentia com em mirava d'una manera diferent, com si no sabés ben bé què dir.

Et canvies gaire sovint el color dels cabells?

Abans de contestar-li res, vaig mirar el rellotge de darrere el taulell. Un altre silenci. Passaven cinc minuts de les dotze. La cambrera escalfava llet en un pot d'acer i se sentia fressa de tasses i de gent que parlava. Des de fora arribava el soroll dels cotxes. Em vaig passar la mà pels cabells.

Respirava.

Aquest era un altre so que sentia, l'aire per dins.

Fins al cap de més d'un any no sabia que ell m'havia vist sortint de l'institut quan no tocava i que m'havia seguit sense saber on el portaria.

Ell no feia mai campana.

Fins una estona després no sabia el veritable motiu que va fer que ens coneguéssim.

Em canvio sovint el color dels cabells i després miro que lligui amb el de les ungles.

I vaig estirar bé els dits de les mans per ensenya'ls-hi.

També em veuries les dels peus si portés sandàlies.

Jo em vesteixo de dona d'amagat.

Quan vaig sentir que ell per resposta em deia que es vestia de dona d'amagat, no em vaig poder prendre el comentari que m'havia fet sobre els meus cabells com un retret o una crítica amb mala bava, que era el que m'havia semblat primer. Tampoc me'n podia riure.

Primer vaig callar. Vaig esperar si deia alguna cosa més, però no. Em vaig repetir per dintre el que m'havia dit, com si fos un so diferent.

Em vesteixo de dona d'amagat.

Vaig intentar mirar-me aquella escena des de fora. Esdevenir el xip d'una càmera oculta. Fer un pla-contraplà a l'estil dels germans Coen que ens havien ensenyat feia poc a classe. Posar-hi objectivitat. O una altra mena d'objectivitat. Engrandir la pantalla. Distorsionar la imatge. Per una banda em meravellava la complicitat immediata que vam sentir l'un per l'altre. Per l'altra, em desconcertava.

Aleshores em vaig sentir imbècil ensenyant-li les mans com un mico. Encara les tenia obertes amb les palmes cap per avall i amb els dits oberts.

Un altre món m'entrava dins el cap.

Vaig mirar-lo als ulls, vaig arronsar les mans com si fos un pop en retirada i vaig tenir ganes d'explicar-li que últimament em passava els dies escoltant Monk o John Cage a parts iguals i esforçant-me a creure en Déu encara que totes les evidències que tenia indicaven el contrari. Li volia dir que m'agradaria ser una romàntica de les de debò o de les de mentida, que potser tant era en el fons, i marcar terreny propi, com els gats, anar a la contra i passar a l'ofensiva amb les urpes si calia. Li volia dir que era una noia solitària, però que també podia anar de marxa a les nits, entrompar-me i ballar fins a la matinada; que tenia pendent anar a classes de ball. Li volia dir que creia en l'infinit, en el destí, fins i tot en els universos paral·lels, i que la vida de qualsevol sempre ha de ser una història especial, que tots som ben iguals i ben diferents entre nosaltres. Li volia dir que estava començant a llegir Rimbaud en francès amb el Google traductor per semblar-me a mi mateixa més interessant. Li

volia dir que ja havia devorat dues vegades el *Werther* perquè els suïcidis per amor em semblen els més comprensibles de tots i que potser arribaria a empassar-me'l els vuit cops que se l'havia llegit sencer Napoleó. Li volia dir que moltes nits les passava desvetllada, que quan la teva mare se suïcida quan tens cinc anys i encara no saps gairebé ni llegir ni escriure ni res de res, la mort sempre la tens massa a la vora, com un rau-rau que et pessiga i et mossega endins, sota la pell, al cervell, a la gola, que de vegades sembla que de tan encetada t'ennuegui tota.

Li volia dir que la sensació d'absència és més abassegadora que la de la mort perquè és per sempre.

Li volia dir que mai no tindria fills per por d'abandonar-los.

Li volia dir que no parava de tenyir-me i de retenyir-me els cabells perquè la meva mare també ho feia.

O m'ho semblava, que ho feia. Tant és, oi?

La qüestió de vegades només és justificar-se davant dels altres i sobretot davant d'un mateix.

La vida.

Cinc més cinc més cinc.

Quinze.

Això vaig dir.

I ell va somriure, com si el divertís. Va fer un glop de cervesa i jo em vaig tornar a entendre.

Què dius?

Quinze, els anys que tenia quan vaig fer l'amor per primer cop a l'institut amb un noi acabat d'arribar de l'Equador que fa temps va desaparèixer sense dir-me ni ase ni bèstia. Al vestidor del gimnàs. Un tòpic, oi? Bé, al lavabo del vestidor del gimnàs, el del fons que té la finestra que dona al pati de les pistes i que encara que tingui els vidres glaçats de vegades fa cosa abaixar-te els pantalons o apujar-te la faldilla per pixar, ja m'entens. Potser per això hi vam anar, no ho sé. Però al cap de poc vaig tenir una por enorme d'estar embarassada i em vaig passar els dies de després imaginant-me un munt d'històries diferents amb finals roses i terribles segons el dia que tenia i com havia passat la nit i quines sensacions em notava a la panxa; però no va passar res de res. Cap fill que em fes una mare adolescent ni cap trauma per més endavant. Tampoc vaig tenir cap orgasme. Tot una mica frustrant, ja t'ho diré.

Pim-pam i fora.

Saps que em dic Arnau, oi?

Jo callava, estava a l'expectativa. Ell va abaixar la mirada. Es va tocar la vamba amb la mà. Després em va mirar.

Un secret per un altre. Per això ho havia dit.

No sé per què se'n diu fer l'amor.

Això em sembla que també ho vaig dir.

Segueixo les selfies que penges a l'Instagram.

L'Arnau va canviar de tema. Cap problema, vaig pensar.

No em vull oblidar de mi. Per això me les faig. Com un altre tipus de diari, no sé si m'explico.

I l'equatorià? Te'n recordaràs sempre?

I ja va estar. Ell em va explicar un secret. Jo un altre.

I ens vam acabar la beguda. Ell, la canya. Jo, la clara.

Punt.

Era el 25 de setembre de fa cinc anys.

Cinc per cinc, oi?

L'aniversari de la meva mare.

Al final tot es pot reduir a un número per fer-ho tot més fàcil.

I per això havia fet campana. Per ensabonar-me encara més de la mena de tristesa enganxifosa que cada any m'aclaparava el mateix dia.

Ell només havia fet l'amor unes quantes vegades i d'amagat amb la dona de la casa de la glicina, però això encara va trigar a confessar-m'ho.

Ell aquell dia em volia dir que tenia ganes de començar ja el seu Instagram femení, que per això havia parlat amb mi, que era egoista —això també m'ho va dir—, però que era així, que quan vols una cosa has d'anar al gra.

I per a tots dos va ser com una mena d'aniversari.

Jo cap al passat. Ell cap al futur.

No ho sé, no sé si és ben bé això; però m'agrada veure-ho així. Encara ara, que no sé encara on soc.

És això, el pas del temps?

Una mateixa línia cap endavant o cap endarrere?

Existeixen les línies o només són una colla de punts que ens afilerem per buscar una mica d'ordre en el caos?

Als cinc anys se m'havia suïcidat la mare.

Això era un punt, una estrebada. Un punt assecat, cremat.

L'estrebada de l'Arnau encara trigaria a saber-la.